

Ferran Torrent

El jo que
no mor

Columna

FERRAN TORRENT

EL JO
QUE NO MOR

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2025
© FERRAN TORRENT, 2025
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3288-7
DIPÒSIT LEGAL: B. 482-2025
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRESS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

I

Com a conseqüència de la reforma de l'any 1961, l'hotel Metropol, edificat enfront de la plaça de bous, va assolir, per fi, la categoria de 1a B, igualant-se amb el rival més directe, l'hotel Astoria de la plaça Rodrigo Botet, i deixant en segon terme l'hotel Royal i el Reina Victoria.

Durant la guerra, el servei d'espionatge soviètic, l'NKVD, va instal·lar la seu al Metropol, popular, també, per hostatjar famosos del món de la tauromàquia i aficionats il·lustres, com ara Hemingway.

L'any 1966, el Regino n'era un client habitual. Fora de temporada, és a dir, de la setmana fallera i l'estiu, era si fa no fa un hotel tranquil, tret de la cafeteria, sempre concorreguda per la situació cèntrica. De tant en tant, el Regino llogava una *suite* gràcies a l'amistat que tenia amb el director del Metropol, Manuel Estornell, que hi treballava des que era jove.

La propietat de l'hotel confiava plenament en el director, que era discret tal com pertocava a la seua responsa-

bilitat, però, sobretot, pels secrets que era capaç de guardar, atès que havia viscut els temps més convulsos del Metropol durant la guerra espanyola. Com que tenien caràcters similars, per bé que Estornell era vint anys major que el Regino, s'avenien d'allò més bé amb una amistat remarcable de crèdit recíproc. Tots dos eren més aviat reservats, lluny de la gent entusiasta amb tendència a la fogositat comunicativa.

Eren les dotze del migdia, l'hora que les emissores de ràdio retransmetien l'espai religiós de l'Àngelus, d'obligat compliment, quan el Regino va entrar a la cafeteria de l'hotel. Des de la recepció li van fer un senyal en direcció al despatx del director. El senyor Estornell vol parlar amb tu. Està al despatx, l'avisà el grum. S'hi adreçà just després de fer-se el primer cafè del dia, havent saludat al xafarder Miguel Ruiz, articulista de la xafardera columna «Momentos de Sociedad», un individu que des de feia temps tenia una curiositat insana per ell, i que estava assegut al centre del local, davant de la taula dels «tarongeros», rendistes que vivien de cultivar vint-i-cinc o trenta fanecades de cítrics, quantitat ínfima comparada amb les propietats dels terratinents andalusos, però que en un món encara per globalitzar viuen esplèndidament de la terra. L'emissora que hi havia connectada als altaveus de la cafeteria reproduïa, acabada la pausa eclesiàstica, «Quince años tiene mi amor», una cançó que, si ens atenim al títol, ratllava la pederàstia, interpretada pel Duo Dinámico. Va saludar *donya* Mercedes, que seia a la seua taula. De xiquet, el Regino havia sigut alumne d'ella. El seu alumne predilecte, val a dir.

En la profunda reforma de l'hotel, el director decidí conservar la forma original del seu despatx, que abans havia sigut un armari rober i ara feia les funcions d'un contenidor

d'arxius; en el lloc del llit, una gran taula de fusta de roure. De les parets penjaven fotografies de famosos amb dedicatòries a l'hotel, als empleats i algunes personalitzades per a Manuel Estornell. Hi destacava la d'Ernest Hemingway, en anglès: «Estimat Manuel, mai no podré agrair-te la teua amabilitat i paciència amb mi. Una abraçada del teu amic Ernest». El Regino va suposar la infinita paciència que degué tindre amb un borratxo com l'escriptor, d'un pes enorme, al qual devia conduir fins a l'habitació més d'una vegada. La fotografia era al centre, just darrere d'ell, que estava assegut en una butaca.

Abans d'entrar, el Regino feu dos tocs a la porta i va seure davant per davant d'Estornell, un home alt i una mica encorbat: l'alçada i l'hàbit de saludar els clients amb una lleu inclinació li havien doblegat les espatlles. El director es va llevar les ulleres: hui tens un client? Li ho va preguntar pel trage gris de franel·la i per la corbata del mateix color. Un francès, va respondre el Regino. En aquesta ocasió, però, no era un client, sinó un soci molt especial. Just es vestia de trage per donar-li a la visita un caràcter distint al que tenia. Tots dos s'estimaven més la *suite* del Metropol que el pis del Regino, per evitar l'obsessió de ser discrets, que sol acabar essent sospitosa.

Va intuir que el director volia comentar-li algun fet delicat quan va observar que, mentre mirava els papers escampats arreu de la taula, amb les mans feia voltes a la ploma Montblanc, regal dels propietaris de l'hotel en un dels seus aniversaris. A desgrat del seu afany per ocultar el desfici, amb prou faenes podia minvar-lo.

Tinc un problema. Necessite que m'ajudes.

Manuel Estornell no era una d'aquelles persones que demanava auxili per qualsevol qüestió. El Regino va en-

cendre's un cigarret, i li va donar temps a estructurar l'argument de la sol·licitud, ja que li va advertir una indiscutible dificultat per transmetre-la.

És un afer compromès.

Vols dir perillós.

Sí, també. I com és lògic tens tot el dret a refusar-lo.

T'escolte. Estic segur que soc la persona adequada.

Ho era. Si no ho fora, Estornell no li ho hauria demanat. El Regino tenia la certesa que feia dies que el director reflexionava si havia de dir-li-ho i com fer-ho, de manera que es va avançar a la seua inquietud i va facilitar-li la petició: Manuel, ets una de les persones a qui estic més agraït. Saps a què em dedique i sempre m'has ajudat a canvi de res. En el teu lloc, un altre m'hauria parat la mà contínuament i tu només m'has cobrat l'ús de la *suïte*...

D'això volia parlar-te.

De la *suïte*? Si la necessites...

La necessite, però amb tu de client.

Devia ser un problema delicat ja que Estornell, que fumava poc o gens, es va encendre un cigarret, feu unes xamades precipitades i el va deixar en un cendrer de vidre amb l'escut i el nom de l'hotel al fons. En uns dies, no sé quants, un amic necessitarà refugi. Tot seguit va fer silenci, potser esperant que el Regino diguera alguna cosa, que exigira, almenys, una explicació suggestiva. No li va demanar res, però. Va desviar la mirada cap a una de les finestres on una mosca i la seua parella fornicaven en la superfície del vidre. De nou va resoldre ajudar el director i trencar no sols la pausa, sinó també la incomoditat.

Bé, entenc que s'instal·larà a la meua *suïte*, que continuarà registrada al meu nom, i que jo he de fer l'orni. Pel tipus de vida que porte, i que tu coneixes perfectament,

sent com ets de les poquíssimes persones que ho coneix al detall, serà una comanda fàcil de complir per a mi.

Com que no utilitzes el llit... vull dir per a dormir, he pensat que ell, que sembla que la necessitarà a estones nocturnes...

El teu amic ve de l'estranger?

Sembla que sí.

Cada vegada que pronunciava la paraula «sembla» el Regino suposava que Estornell li pregava que li estalviara més preguntes.

No en saps gran cosa, veritat?

No.

Quants anys fa que no l'has vist?

Vint-i-pocs o molts, no n'estic segur, respongué el director després d'uns instants, probablement perquè estava calculant. Voldria advertir-te...

Sé què suposa el que em demanes. ¿Ja no recordes que falsifiqui documents, entre d'altres, per a militants clandestins?

M'estime més no entrar en detalls.

Doncs els coneixes tots. ¿Al teu amic li caldrà documentació?

A part que vindrà a l'hotel, no m'han dit res més. Però supose que en necessitarà.

Perfecte, Manuel. Tot parlat, però no t'oblides que baix, en la cafeteria, tens un periodista de client, un portafardells amb curiositat compulsiva. Informa el teu amic. Si fa vint anys llargs que no l'has vist possiblement ve de lluny, potser d'un país de clima extrem i no està al dia del canvi d'hàbits. Una *ensaladilla* russa, per exemple, no és convenient que la demane. En fi, ja m'entens.

El Regino es va alçar. Ah, va afegir, el general Francisco

Moreno també es deixa caure de tant en tant. No és tan perillós com el periodista, contestà Estornell. És més del que pensem, feu el Regino. Per què ho suposes?

De la porta estant, el Regino feu un resum de la vida del militar: tens una casa luxosa, bons quadros, servents... ¿Vens d'una família normal i tot això ho has adquirit amb un salari de general? Cobren bé, però no tant per portar una vida com la d'ell. Durant la guerra fou un militar important.

Corrupció...

Però d'alt nivell. No parlem del típic militar que fa servir els soldats que són fusters, pintors, mecànics... en benefici propi. Parlem...

Sé que tens bona informació, però com ho saps?

Tu m'ho contaries? Silenci d'Estornell. Fa temps que jugue una partida a sa casa. Els dimarts. De tant en tant s'hi deixa caure un personatge estrany.

Com d'estrany?

Estrany, Estornell.

Ho entenc. De què el coneixes, el general?

Li estic fent un retrat a la dona.

La segona.

Sí, Carmen.

És una dona molt atractiva.

I trista. Els retrats ho trauen tot. Li n'he fet tres.

Tres? Sembla una obsessió.

Ho és. El general l'estima molt.

Ella el correspon?

És una dona de tracte amable i educada. Bona gent, em fa l'efecte. Però la mirada... No sé, hi ha com un fons que detecte afligit.

Deu ser veritat, ets un bon observador. Potser per això ets un bon jugador.

En realitat, no soc un apassionat del joc, només busque les sensacions, descobrir la psicologia dels altres, sobretot si són gent amb qui un dia o un altre m'hauré d'enfrontar: un és en la vida allò que és en el joc. Si sé com juguen ja compte amb un avantatge.

El Regino va dur la mà al pom de la porta. Vaig a vore a ma mare, la visita setmanal. Li vaig comprar un llit en una botiga que cau prop d'Almacenes Cuadrado, el magatzem de la Casa Russa. La conegueres? No trobe que siga una joia arquitectònica, continuà el Regino, però des del punt vista social era realment original.

Ja ho crec, admeté Estornell, fou una peculiaritat important fins i tot a Europa, un impuls soviètic a la valenciana. Escolta, encara voldria comentar-te un fet que no sé com tractar: Milieta.

Milieta? Darrerament la trobe desmillorada, amb un aspecte grogós. Està malalta? Sí, Regino. Tens cinc minuts? Clar, contestà bo i mirant el rellotge. Milieta, prosseguí Estornell, a banda que no em sembla que tinga una bona salut, té... un amant. Al director li va sorprendre que el Regino no mostrara cap estranyesa. Un amant telefònic, afegí Estornell. Quan tanquem la cafeteria, així que tots els clients dormen a la seua habitació, es mesura una copa de conyac (de vegades agafa la botella), s'encén un cigarret (fuma com un carreter) i telefona a un home (no sabem qui és). No ho sabeu? Qui ho sap a banda de tu?, preguntà el Regino. Pepín, l'encarregat de la cafeteria, vingué una nit, una matinada, perquè s'havia deixat el regal d'aniversari de la seua filla a la taquilla dels vestidors. Va sentir veus en l'habitació de la centraleta, s'hi acostà i va escoltar una estona. Se'n va anar i temps després, molt després, va gosar contar-m'ho, pregant-me, prèviament, que no tinguera conseqüències per a la persona en qüestió.

Ignore quin tipus d'ajuda necessites, però no puc aportar res. Fa temps que ho sé. T'ho ha contat Pepín? No. Un dia, estava en la *suite* dibuixant, em vaig quedar fins tard. Vaig baixar per l'escala i quan arribava al vestíbul vaig escoltar part de la conversa telefònica. Què m'aconselles què faça, Regino? No n'has de fer res. ¿I si la sent un client que com tu baixa tard de l'habitació? Sembla que és molt picant, això que diu per telèfon, i ens podrien denunciar, digué Manuel amb un to de prejudici. Sol passar en la vida privada, això de les intimitats picants, feu el Regino mentre obria la porta. Ella? Mai m'hauria imaginat Milieta... Manuel, em sembla que en un futur, pel que m'has contat adés, amb el teu amic que fa tants anys que no veus, i no tinc la sensació que vinga a fer turisme, tindrem problemes pitjors, no trobes? Ah, *donya* Mercedes acaba d'arribar. Tens algun llibre per a ella? Sí. Estornell va obrir un calaix de la taula i li va allargar el llibre d'Engels *El origen de la familia, de la propiedad privada y el estado*. Ideològicament parlant, *donya* Mercedes cada dia és més picant, comentà el Regino i va eixir. Per no tindre'ls a casa, la mestra confiava els volums de la seua biblioteca secreta al director de l'hotel.

El periodista Miguel Ruiz era la classe de persona que el Regino més detestava. Fals, interessat, amb aquella gratitud canina respecte al poder. No en tenia proves, però sospitava, a més, que era un confident de la policia (n'hi havia molts, a la ciutat, i de molts oficis diferents), concretament de la Brigada Politicosocial, a banda que li mostrava una atenció inaudita i no aconseguia saber el perquè. Ruiz li provocava una intensa aversió però no s'estava de mostrar-li una certa amabilitat, just la que li calia a un individu a qui et trobes

habitualment, sense palesar-li, no obstant, un desig d'amistat. Aquest equilibri gens fàcil de mantindre el Regino el resol·lia, no amb el periodista, sinó en general, desapareixent de tant en tant de l'hotel i d'algunes de les festes que organitzaven empresaris, membres de la judicatura o militars d'alta graduació clients seus. El falsificador s'arrambà a la barra. Li va donar el llibre d'Engels a Pepín, que li'l serviria a la destinatària amb una tassa de xocolata.

Ja al carrer, es va alçar el coll de l'abric per a protegir-se del vent de llevant. ¿Havia estat una casualitat que en eixir del Metropol també ho feia Miguel Ruiz? ¿El seguia o volia parlar amb ell? Es va detindre en el mostrador de la botiga de barrets de la casa Albero. No era estrany mirar-ne, en feia servir. De cua d'ull observava el periodista encendre's un cigarret. ¿Era també fortuït el fet d'haver-se aturat al mateix temps? Quin sentit tenia seguir-lo al migdia? Potser volia esbrinar amb qui dinava, amb qui es relacionava. El cas és que el Regino havia de tornar al Metropol una hora més tard per trobar-se a la *suïte* amb l'Espanyol Martínez, un falsificador d'art que venia d'Andorra per fer-li una entrega. D'altra banda, no desitjava que el periodista sabera on vivia sa mare, que era on s'adreçava. Pretenia barrar-li el pas a qualsevol detall de la seua vida que no fora els que ja coneixia.

T'agraden els d'ala més ampla? L'olor del cigarret de la marca Bisonte que fumava colpí l'olfacte del Regino. No li agradava el tabac ros.

Els clàssics, grisos foscos. El falsificador assenyalà un barret exposat al fons del mostrador. M'acompanyes? Vaig cap al Pont de Fusta.

Tens el tramvia a la porta de l'hotel.

Em va bé caminar, feu el Regino tot esperant que el periodista desistira i el deixara aviat. Ma mare viu al barri...

És vídua.

El periodista no ho va preguntar, ho va afirmar. ¿Pretenia fer-li saber la informació que posseïa d'ell? Al Regino no se li escapà el detall, però ho va admetre amb normalitat, com si Ruiz fora un veí, un amic.

Van trencar cap a la plaça del Caudillo. ¿Seria capaç d'escortar-lo fins al barri de Marxalenes? Li havia donat l'adreça més allunyada del barri del Mercat (Central), on vivia sa mare. Així doncs, el falsificador alentí el pas i qualsevol botiga de roba era una excusa per a aturar-se davant de l'aparador tot confiant que l'altre es cansara.

Fou divertida la festa a casa del fiscal don Ambrosio.

Totes ho són, somrigué el Regino.

Vaig observar que li donaves cinc mil pessetes al capellà aquell... Com li deien?

Rafel, em sembla. Em feu pena. Duia dos xiquets que estaven morts de fred a la porta, mentre tots nosaltres vestíem ben abrigats. Per a mi, continuà el Regino, la caritat cristiana és obligada. Quan calia, el Regino malversava el llenguatge.

Cinc mil pessetes! Els guanyes fàcils.

No tan fàcils, Miguel. El periodista burxava a la recerca d'informació. Alguna ja la tenia, com aquesta: els retrats costen de fer i la clientela és exigent. El Regino s'aturà a l'altura del cinema Suizo. També faig de marxant, esporàdicament. Diguem-ne que és un suplement del salari.

Un bon sobresou. Tens una *suite* al Metropol.

Em fan un bon preu. I sempre fora de temporada. Quan vingi la setmana fallera l'hauré de deixar. Pel que fa al sobresou, tant de bo l'assolira sovint.

Qui són els clients?

De veritat vols saber-ho?

Supose que no és cap secret.

Els mateixos que m'encarreguen els retrats, si fa no fa. O amics o coneguts d'ells. Miguel...

Què?

No publiques res del que t'he dit. Fes-me cas. S'enfadarien molt, els clients. Ja els coneixes, ja saps el poder que tenen. Una advertència que el falsificador va llançar a propòsit. Al cap i a la fi, Ruiz, d'alguna manera, també vivia d'ells.

No, no... per descomptat.

Són afers privats, molt íntims, insistí el Regino, que estava segur que no ho faria, però un consell amistós li recordaria que, tant els compradors, com ell, eren assumptes molt confidencials. El suggeriment gairebé fou miraculós. Arribats a la plaça de la Reina, Miguel Ruiz es disculpà (havia de passar un moment per la redacció) i va marxar per la plaça de Santa Caterina. El falsificador consultà el rellotge. No tenia temps de visitar sa mare i arribar a la cita amb l'Espanyol Martínez.

Amb els ulls entelats i la gola seca, Ava es despertà i va contemplar la batalla diària del caos. Roba estesa a terra, un parell de gots trencats, whisky escampat al voltant del llit, botelles buides damunt de la tauleta de nit... (el desordre físic, va pensar, està relacionat amb el desordre mental). De mesos ençà que reflexionava que havia de canviar de vida o, si més no, donar-se una treva. Se n'ha donat tantes! Té quaranta-tres anys. Si no ha sigut capaç de canviar en els darrers vint, per què ho hauria d'aconseguir ara? Potser es fa trapes al solitari. Sempre ho considerava als matins, amb aquells mals de cap provocats per la ressaca que la torturen. No exactament als matins, sinó al migdia; necessita dormir set o huit hores. Beu massa, beu des que es va casar amb el saxofonista Artie Shaw, el 1945. Tot i que l'alcohol no li agradava en bevia per a superar la timidesa davant de les càmeres. Amb l'alcohol la va vèncer, però la seua personalitat es convertí en una mena de Dr. Jekyll i Mr. Hyde; un abans i un després de beure. Bevia tant, que els horaris dels rodatges s'havien

d'adaptar als seus estats abstemis (sempre excessivament temporals).

Aleshores no estava treballant. Vivia a Madrid des de 1955, farta de Hollywood, farta que la premsa rosa l'empaitara contínuament, buscant-la sense descans, entre d'altres raons perquè Ava tenia un caràcter franc i directe, de vegades un pèl inconscient, amb un nivell de llenguatge primitiu, que reeducà amb els anys, així com el seu anglès de Carolina, que també hagué d'adaptar. Ella sempre (o gairebé) deia el que pensava encara que molestara a tot un país com Austràlia: estic ací per a rodar una pel·lícula sobre la fi del món i aquest és el lloc ideal. Els periodistes estimaven Ava, sempre donava titulars.

Fa onze anys que viu a Madrid i n'està saciada. Ho està de les gresques nocturnes, d'hisenda, del flamenc i del personal que balla i canta per a ella, una colla que sempre que pot (sempre) roba alguna cosa de la casa, aleatòriament, el primer que troben aprofitant l'ocasió de l'embriaguesa de l'ama. Mearene Jordan, la seua minyona i amiga, no pot controlar-ho i deixa fer, també farta.

Quan Ava arriba al menjador la rep Cara, la seua gossa de raça Corgi. L'actriu l'agafa i la prem contra els pits tot fent-li besades a la testa. Ha arribat a un moment de la vida en què s'estima més els animals que els homes, després d'un balanç francament magre amb els segons.

Mearene té preparat un esplèndid desdjuní, però l'actriu mostra una inapetència clamorosa. Només vol un cafè. Mearene sap que no menjarà res. Des de fa uns mesos que ho sap i tot i així li serveix melmelades, cafè, llet, suc... Solament de veure-ho a Ava li entren basques. Si fora una altra i no Mearene li hauria fotut una bronca de cal déu. L'actriu se l'estima, per bé que de tant en tant el seu caràc-

ter provoca que la minyona l'abandone. En una d'aquestes separacions havia treballat d'assistent de Gene Kelly. Va tornar així que Ava la reclamà.

Saps, Mearene? És la vida que no hem viscut allò que lamentarem, fa l'actriu entre badalls.

Li ho va dir també amb un to de veu afònic, un aire malenconiós. Li passava sovint que se sentia empresonada en un laberint sense eixida, on ella mateixa s'endinsava. Un altre dia afligida; un dia més sense prendre una decisió. Va sonar el telèfon i tot seguit Ava posà cara de pomes agres i arrufà els llavis. Mearene entengué que l'havia d'agafar, no perquè com a serventa fora un dels seus quefers, sinó perquè l'hora indicava que es tractava de Frank (Sinatra).

Dis-li a Ava que es pose, remugà Frank mig desesperat i amb una moderada ferocitat.

Mearene feu una cara de resignació i allargà l'auricular en direcció a l'actriu, que es va alçar amb un gest que indicava la fatiga mental que li provocava el cantant.

Què vols, Frank? Ava, mentre acariciava la gossa.

Fa dies que intente posar-me en contacte amb tu.

Estava de viatge.

Mentida! Estaves tirant-te toreros i tota eixa púrria d'espanyols amb què et relaciones.

Frank...

Ava, t'advertisc que...

Frank, no galleges. L'actriu alçà la veu: o et calmes o et penge l'auricular. Entesos?

Tinc ganes de vore't, d'estar amb tu. Sinatra, suplicant.

Ara no pot ser. Necessite temps. Ho hem parlat moltes vegades. Oi, Cara, que la mami necessita temps?, li preguntà a la gossa amb un punt de dolçor, mentre Frank se sentia encara més menyspreat.

Has tingut molt de temps.

Ens hem vist diverses vegades. Ara el to és expressivament agre.

Per què necessites tant de temps?

Per a distanciar-me de tu, poder reflexionar, allunyar-me de la teua ombra, oxigenar-me...

Estàs a milers de quilòmetres de mi.

Però envies els teus macarres a controlar-me. ¿Pensaves que no ho sabia? ¿Que no m'adonava que em segueix a tot arreu? Dis-li que em deixi en pau, estic esgotada de vore'l: trage de ratlles, camisa i corbata negra. No dissimula ni l'uniforme! Ava crida, la gossa borda perquè l'actriu, en excitar-se, li prem la panxa amb les mans. Pobreta meua, li besa la testa per calmar-la.

A milers de quilòmetres, Frank s'imagina l'escena i envia Cara de la mateixa manera que s'ha ressentit amb homes que han rebut la sensualitat i sexualitat d'Ava per davant d'ell.

Ok, ara li diré a John que torne a Nova York. Ho feia per protegir-te.

I una merda! No vull la teua protecció ni la de ningú. Necessite tranquil·litat. Frank: TRAN-QUI-L-LI-TAT! Hòstia puta, tan difícil és que ho entengues?

L'actriu va penjar. Amb delicadesa, va deixar Cara a terra. Esbufegà, una expiració llarga, ostentosa, desanimada. Estava segura que Frank no deixaria de controlar-la. El cantant havia intentat suïcidar-se tres vegades. En realitat, havia repetit la farsa tres vegades. Si algú pretén suïcidar-se ha de ser molt soca per no aconseguir-ho, si més no en la segona ronda. Només pretenia cridar l'atenció d'ella sense adonar-se de l'escàs crèdit que assoleixen les persones sense cap sentit del ridícul quan sucumbeixen davant dels altres. A més,

Ava sabia que els dèbils, justament per la seua feblesa, per la inseguretat que els domina, són els més propensos a l'egoisme. Com havia experimentat tantes vegades, li costava poc ser generosa en la passió però en els sentiments era una altra cosa. Li venia tort acceptar-los, més encara en l'ambient frívol del món de l'espectacle.

Van picar a la porta. Mearene va obrir. Sense dir res, el conegut militar i polític argentí Juan Domingo Perón va creuar el vestíbul i va anar directament al menjador, s'aturà a un metre de l'actriu i li digué amb una entonació amenaçadora que era la darrera vegada que li ho deia: anit no em vaig adormir fins a les cinc de la matinada. Cada dia el mateix. Vaig vindre a protestar i un gitano gairebé m'esclafa una guitarra al cap. És intolerable! La denunciaré!

A vostè l'haurien de denunciar, per corrupte!

No li tolere...

No em tolera què? Ava se li arrambà, descalça com anava (com li agradava anar sempre). Amb prou faenes li arribava als muscles a Perón. Potser li he dit alguna mentida? Qui li ha donat permís per a envair ma casa com un militar *bananero*? En castellà, amb la mà estirada i assenyalant amb un dit la porta: *largo*!

Perón se la queda mirant, també mira la gossa amb un menyspreu ostensible. Vol dir-li alguna cosa, insultar-la, però una difamació, amb la minyona de testimoni, se li tornaria en contra ara que per fi ha resolt denunciar-la. De manera que se'n va amb el gest tibet, el pas llarg i murmurant un ets una puta inaudible. Mearene encara manté la porta oberta sabedora que Ava se'n desempallegarà en un no res, ja que coneix l'avversió de l'actriu vers el polític argentí, una més de les que té, tipa de ser Ava Gardner i tot el que l'envolta: buidor, hipocresia, vulgaritat... No

s'estalvia l'autocrítica d'haver contribuït a cultivar aquesta imatge.

Ava s'asseu i fa un glopet al cafè amb llet. Mearene observa que li tremola una mica la mà, està realment emprenyada, molt neguitosa, no sols per les dues discussions que han tingut lloc en minuts, sinó sobretot perquè fa temps que vol canviar de vida i no s'ho trau de les mans. Potser hauria d'acceptar algun dels papers que li han proposat, desaparèixer una temporada, però el fet de tornar als rodatges l'angoixa. No, no... necessita un descans, canviar d'aires. Què han robat aquesta vegada?, pregunta. La minyona trau un paper del davantal: una safata de plata, una ploma estilogràfica, un rellotge d'or que tenies... Ok, deixa-ho córrer. Quants n'eren? Nou. Tres balladores i sis guitarristes. No m'estranya que el Perón no poguera dormir, digué Ava. Totes dues riuen de valent.

Va, Ava, desdejuna, has d'alimentar-te. Ah, se m'oblidava que este matí ha telefonat la teua germana.

Ara no, Mearene.

M'ha dit que et comuniqui que té uns papers fabulosos per a tu.

Sempre diu el mateix.

Potser t'aniria bé.

Necessite una altra classe de distracció.

Tot d'una, l'actriu es va alçar, va obrir una llibreteta i va marcar un número de telèfon. Se m'ha ocorregut una idea, feu amb un somriure un punt engrescador, com si de sobte haguera esbrinat com havia de gestionar el seu problema.

Manuel Estornell? (ella pronunciava Astornal). Va esperar una estona.

Diga'm.

Astornal?

Ava? Ava, quina alegria!

Pots parlar?

Sí, estic sol al despatx.

Reserva'm una *suite*.

Vens sola?

Sí, de rossa platí.

Lavors vins com a Ketty, d'incògnit absolut, no?

Ketty, la milionària, rigué a cor què vols recordant el paper que havia adoptat en l'anterior ocasió. Quan estiga preparada t'avise. Gràcies per la teua discreció, Astornal.

Serà un plaer rebre't.

A Manuel Estornell li encantava Ava, i més encara Ketty, la milionària nord-americana. Era molt divertida i generosa. De totes les celebritats que havia conegut era amb la que més simpatitzava, però just en eixe moment era la pitjor notícia. Aviat tindria hostatjat l'enviat de Moscou, l'amic que feia tants anys que no havia vist, de qui sospitava que venia amb una missió diguem-ne delicada; el periodista xafarder cada dia en la cafeteria, i ara Ava, la cirereta del pastís. Estornell va bleixar mentre mirava una foto de l'actriu, a la paret d'enfront, rient amb una copa de xampany. «I Love you, Manuel».